

La Noa i la Sofí

El món és ben bé com una macedònia o un gelat de fruites. Hi ha gent per a tots els gustos. Podem trobar persones simpàtiques, antipàtiques, llunàtiques, aristocràtiques, fanàtiques, reumàtiques... Les persones reumàtiques sempre estan enfadades, especialment els dies de boira. La boira és molt traïdora. Quan respiren, se'ls fica al cos a través dels narius i fa que sentin dolor des de la punta del peu fins a l'extrem del crani. I és ben sabut que el dolor i el bon humor són incompatibles. De fet, el mal geni de les persones reumàtiques és conegut mundialment. El rècord Guinness d'empenyament el té un rus. Defensa el títol des de l'any 1996. Va estar noranta-tres dies enfadat,

amb les celles arrufades fins i tot quan dormia. No feia altra cosa que queixar-se i protestar, i escometia tot aquell que li feia la guitza. I, és clar, durant aquells noranta-tres dies no va somriure cap vegada. Cosa de la boira interna...

Deixem tranquils els reumàtics, però, que ja en tenen prou d'haver de suportar el seu propi mal humor. M'interessa parlar d'una altra mena de persones; d'aquelles que són imaginatives, enginyoses i tan fogoses que fins i tot serien capaces d'encendre un llumí només pel sol fet de concentrar tota l'energia en la seva mirada. La Noa era així, somiadora i intel·ligent. Tenia nou anys i de gran volia ser astronauta només per plantar a la Lluna una bandera amb aquestes paraules: «LA NOA, LA NENA EXPLORADORA, HA ESTAT AQUÍ». La nostra amiga tenia una germana petita anomenada Sofi. Amb només sis anys, la Sofi ja tenia les idees ben clares: de gran seria futbolista o política. Totes dues formaven un equip fantàstic, i, tot i que a vegades discutien per coses de germanes, s'estimaven molt.

Seria meravellós poder afirmar que el món és ple de persones fantàstiques com la Noa i la Sofi i que és estrany trobar gent menyspreable i aprofitada. Dir això, però, seria mentir, i les mentides no porten enlloc. Bé, deixem-nos d'embolics i anem al cor de la història.

Tot va començar un dilluns, que és el millor dia de la setmana perquè passin coses. Les dues germanes van sortir tard de casa per anar a l'escola, però no va ser culpa seva. La persona que ajudava a casa i que els preparava l'esmorzar cada matí després que els seus pares se n'anessin a treballar no va aparèixer. La Noa es va haver d'encarregar de tot: ajudar la Sofi a vestir-se, fer-li la cua, escalfar la llet, agafar les galetes i els cereals de l'armari, assegurar-se que la Sofi es menjava tot l'esmorzar, preparar les bosses del berenar, organitzar les motxilles... Una llauna! Sobretot per a una nena de nou anys. Malgrat els obstacles, però, tot li va sortir força bé, tret d'un petit detall: la Noa es va deixar a casa el llibre que havia de tornar a la biblioteca de l'escola aquell mateix matí. Se'n va adonar quan ja havien fet la meitat del camí. Com que havien perdut l'autobús, no van tenir altre remei que anar a peu. L'escola no era gaire lluny de casa seva, uns vint-i-cinc minuts caminant al pas de la Sofi, però si tornaven a casa a buscar el llibre arribarien massa tard, de manera que la Noa va decidir que tant era. Segur que si ho explicava a la mestra encarregada de la biblioteca, la senyora Úrsula (més coneguda entre els nens com la Púdel), comprendria la situació. Era una senyora amb males puces i al·lèrgia als nens, però aquella

vegada la Noa tenia una justificació de pes per no tornar el llibre. O potser no...

—No em vinguis amb històries! —li va cridar la senyora Úrsula, traient foc pels queixals, quan la Noa va provar d'explicar-li que s'havia deixat el llibre—. Estàs castigada sense pati! Posa't dempeus allà, contra la paret! I no t'emportaràs cap llibre d'aquesta biblioteca fins d'aquí a un mes! A veure si així n'aprens, cervell de mosquit!

Llegir era la cosa que més li agradava del món a la Noa. Anava a la biblioteca diverses vegades a la setmana i agafava llibres en préstec, que devorava a casa seva com si fossin un deliciós pastís de xocolata i crema, i sempre els tornava quan tocava. Es mirés per on es mirés, aquell càstig era injust.

—Un mes? —va protestar la futura astronauta—. Però si sempre insistiu que hem de llegir, que és bo per al cap, per al vocabulari i per a la vida. Com pot ser que una bibliotecària castigui algú sense llibres? Això no té sentit —va raonar, pensant que amb aquest argument la senyora Úrsula no tindria més remei que canviar d'opinió.

—Dimoni de nena! —li va respondre la Púdel, rabiosa, amb tots els cabells de punta—. Ets una mal educada! I jo no permeto la mala educació. El mes s'acaba de transformar en dos mesos sense llibres. A veure si t'atreveixes a replicar, ara! —va

afegir, i li va clavar la mirada com si l'odiés amb cada cèl·lula del seu cos.

Un gran silenci va envair la biblioteca. El xivarri habitual del pati va cessar. Tothom va callar de sobte en veure la Púdel fora de si i amb els cabells de punta. No entenien per què es posava d'aquella manera. Al cap i a la fi, el que havia passat no era pas tan greu. La Noa només s'havia oblidat de tornar un llibre.

Aleshores la nena va sentir la presència de la Sofi. La seva manera de respirar quan estava nerviosa era inconfusible. La petita li va estirar la màniga de la jaqueta per fer-se notar.

—Noa, què *paza*? —va xiuxiuejar, temerosa.

Quan s'espantava, era incapaç de pronunciar bé el so de la *essa* i parlava d'una manera força estranya.

—La teva germana està castigada sense pati i sense llibres per cervell de mosquit i per mal educada! —li va contestar la senyora Úrsula, amb un gran menyspreu.

—La Noa no té *zervell* de *mozquit*. És molt *llezta*.

—Silenci! Començo a tenir picor per tot el cos! —va protestar la Púdel, i es va gratar els braços amb nerviosisme—. La maleïda al·lèrgia un altre cop! Va, nena, fora d'aquí, que em fas venir urticària! —va dir a la Sofi—. A escampar la boira!

Els ulls de la Sofi es van omplir de llàgrimes. Les paraules de la bibliotecària li havien fet molt de mal. La Noa, que era molt comprensiva i sensible, es va indignar. La senyora Úrsula no tenia dret a fer fora la seva germana de la biblioteca ni a parlar-los d'aquella manera. Volia dir a aquella dona tot el que pensava d'ella i de la seva manera de tractar-les, però les úniques paraules que li van sortir van ser:

—Ser en aquesta escola és com compartir una gàbia amb una cobra!

La frase no era seva. Precisament, l'havia llegit en el llibre que s'havia deixat a casa; una història fantàstica sobre una nena molt llesta amb poders màgics.

La senyora Úrsula, en sentir allò de la boca de la Noa, es va alterar moltíssim. Es va posar vermella, després blanca i finalment blava. Tots els nens es van pensar que començaria a llançar escuma verinosa per la boca, però, per sort, això no va arribar a passar.

—Cap al despatx de la directora! —va bramar, amb els ulls encesos d'ira.

La Noa va agafar la Sofi de la mà i totes dues van sortir de la biblioteca molt dolgudes i força espantades. Si la Púdel tenia males puces, la Bulldog era la reencarnació del diable! No en va eren germanes.

—Què li *paza* a aquella *meztra*? —li va preguntar la Sofi—. Per què *enz* ha tractat tan malament?

—Deu ser reumàtica —va raonar ella, que no trobava cap explicació per a aquell comportament.

—I per què *ez razcava* tant?

—Perquè ves a saber quantes setmanes fa que no s'ha dutxat —li va dir de broma, per fer-la riure.

La Noa va trucar a la porta del despatx de la Bulldog, però no hi havia ningú.

—I ara què fem?

—Ens esperarem aquí una mica fins que torni, i aguantarem l'esbrucada. No et preocupis, que tu no has fet res —va afegir per tal de tranquil·litzar la Sofi—. Segur que ens en sortirem.

—I *zi marxem*? —li va preguntar la nena, que estava molt espantada—. Podríem dir al papa i a la mama que m'ha vingut mal de panxa o que he tingut un atac d'*azma* i *haz dezidit* portar-me a *caza correntz*.

Que llesta que era la Sofi! La Noa, com a germana gran, se sentia com una mena de mare petita, però cada dia aprenia coses d'aquella nena. Va dirigir una mirada ràpida a l'exterior. El carter acabava d'entrar al recinte de l'escola i havia deixat la porta oberta. La idea de la Sofi li semblava més brillant cada segon que passava. Tenien la sortida tan a prop...

—Ara o mai! —va xiuxiuejar la Noa, amb el cor bategant-li al ritme de pum-pum-pum.

Va aferrar la mà de la Sofi amb decisió i li va dir en veu baixa:

—Marxem cap a casa. Vinga, corre!

Així va ser com les dues germanes, barrejant-se entre la resta dels nens que jugaven al pati, van sortir de l'escola sense que ningú se n'adonés. Ni la bibliotecària, ni els companys de classe. Ni tan sols la mestra encarregada de vigilar el pati, amb la qual van estar a punt d'ensopegar en la seva carrera desenfrenada cap a la llibertat.